

0731 – 31. juli

Men hvis dere er uten tukt, som alle har fått sin del av, da er dere uekte barn og ikke sønner. Heb 12: 8.

Gud er ubegripelig full av kjærlighet og omsorg. Det er det mest sikre på denne jord. Men hvordan kan det så ha seg at alle Guds barn på jord må oppleve lidelser? Ja, her skjules visdommen, Guds tanker, som må åpenbares.

Hvis vi bare fikk åpnet øynene så vi så hva som skjuler seg i Guds barns lidelser, ville vi virkelig elske lidelsen og fryde oss i den. Ja, vi ville elske det like høyt som de herligste himmelske budskap fra vår Far.

Gjennom alt hilser han oss vennlig: «Vær frimodig! Dere skal få komme til himmelen. Kjenner dere ikke at jeg allerede har begynt å forberede dere til dette når jeg dører deres kjød, og renses, prøver og rengjør deres ånd, sjel og legeme? Vær sikker på at det er ikke uten mål og mening jeg fører dere slik! Og tro meg; når jeg her i livet virkelig forbereder dere for himmelen, at jeg da også virkelig tenker å føre dere dit!»

Dette tegnet er så tydelig tale at til og med de åndelig blinde i dette har fått syn for den store sannheten; at Gud virkelig har et evig liv i himmelen som mål for sine barn. Ofte kan det her i livet se ut som om «det går med den rettfærdige som om det var ham som hadde gjort de urettferdige gjerninger», mens den urettferdige derimot bare opplever alt godt. Det de her ser, har gitt mange tenkere, bare ut fra deres fornuft, visshet om at det er et evig liv etter dette.

For disse tenkerne har, gjennom alt det de ser av Gud i skapelsen, forstått at Gud må være et aldeles fullkomment vesen. Fullkommen i rettfærdighet og uendelig i sin godhet, kjærlighet og ømhet overfor menneskene.

Og da har også enkelte fattet så mye at det må komme en annen, en ny tid, da all ujevnhet skal jevnes, når Lasarus skal få alt det gode, og den rike mannen alt det onde han fortjener. Andre har til og med forstått at all den lidelse Guds barn opplever, ikke er noe som helst annet enn Den Helliges arbeid for å døde synden i oss, og fullføre vår helliggjørelse.

For de har sett med egne øyne det apostelen også sier, at «den som har lidd i kjødet, er ferdig med synden». De har sett at det gamle menneske gjennom trengsel og lidelse svekkes og utmattes i sine lyster og begjær.

Vi ser altså at Guds mening med all vår lidelse er at han forbereder oss for himmelen. Han dører vår synd og fullfører vår helliggjørelse. Og hvordan skulle det gå med hele vår kristendom, med alt Åndens verk i sjelen, hvis ikke Gud hele tiden tuktet og bevarte oss gjennom lidelsens salt?

Kjenner vi ikke daglig hvor fort vi begynner å bli søvnige, kjødelige og verdslige, når livet har glidd lett, greit og lykkelig gjennom en tid? Og hvordan skulle troen bli prøvet og styrket hvis vi ikke hadde opplevd prøvelser?

Den mest naturlige oppøvelse av troen skjer jo når vi får oppleve situasjoner hvor vi absolutt ingenting ser, ingen hjelp og kraft eier. Hvor alt bare avhenger av den allmechtige og sannferdige Gud.

Hvordan skulle det gå med vår bønn, hvis vi alltid hadde alt vi behøvde, eller selv kunne finne på hjelp?

Hvordan skulle det gå med vår gudsfrykt, hvis Gud ikke av og til viste seg vred? Hvor dypt ville vi etterhvert se noe i nåden, hvis vi plutselig kunne bli fri all vår synd i kjødet? Eller kunne, når vi selv ville, gjøre oss fri fra den? Hvordan skulle det bli med kjærligheten og ydmykheten, hvis vi aldri fikk oppleve ydmykelser?

Det går, dessverre, fremdeles altfor sent og for dårlig med veksten i alt som er av det gode. Men hvordan skulle det gå hvis vi var uten tukt? Vi ser nok hvor nødvendig det er at Gud hvert øyeblikk følger oss med sine vekkende og tuktede prøvelser. For at vi skal vokse i alt som er godt. For vår helliggjørelse. Og for at vi skal bli bevart fra åndelig død, og fra at synden skal ta overhånd i oss.

Her har vi da selve årsaken til at alle hellige på Bibelens tid og senere, og alle ekte Guds barn i dag, må oppleve tukt gjennom prøvelser, lidelser. Og dette er altså så konkret del av Guds plan med oss, at apostelen sier: «Hvis dere er uten tukt, som alle har fått sin del av, da er dere uekte barn og ikke sønner».

Dette er tydelig tale. Det forteller uttrykkelig at så sant du er et Guds barn, så skal du oppleve tukt. Og at hvis du er uten tukt, og får leve fritt slik du selv finner for godt, så er det et avgjørende tegn på at du er uekte, og ikke er barn i huset.

Samtidig skjønner vi godt at de små spedbarna ennå ikke trenger noen ytre tukt. De ledes ennå så trygt gjennom Ånden og Ordet. Men når de så vokser, og tåler litt hardere renselser, eller etter hvert blir søvnige og likeglade, så må også de ha tukt.

At et Guds barn skulle ha blitt så rent og godt at det ikke lenger behøver å renses, prøves og vokse, det er et ukjent bilde i Skriften.

Det er derfor en regel uten unntak; at alle de som skal forberedes for himmelen, må prøves, tuktes og renses.